

Arrest

nr. 83 365 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw echtgenote, E. B. (...) (O.V. 6.950.962), en jullie kinderen in de stad Almaty.

Vanaf 2005 werkte u als handelaar op de markt. U had een kleine winkel waar u schoenen verkocht. In mei 2006 eisten twee maffiosi, 'B. (...)' en 'S. (...)', dat u maandelijks 1000 dollar beschermingsgeld zou betalen. Alle andere handelaars op de markt werden ook afgeperst door deze maffiosi. Aanvankelijk weigerde u te betalen. Op 15 juli 2006 werd u vlak bij uw huis aangevallen door de maffiosi en hun handlangers. U moest voor twee weken in het ziekenhuis worden opgenomen. Uit angst

voor represailles vertelde u tegen de politie, die uw verklaringen kwam opnemen, dat u gewoon was gevallen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis begon u maandelijks het gevraagde bedrag te betalen. In november 2010 vroegen de maffiosi plots 3000 dollar per maand. U kon dit niet betalen. Op 27 november 2010 werd u op de markt aangevallen. U werd zwaar toegetakeld en verplicht om een document te ondertekenen waarbij u de eigendom van uw winkel afstond aan de maffiosi. U moest opnieuw worden gehospitaliseerd. Op 8 december 2010 stapte u naar de politie om een klacht in te dienen. Men noteerde uw klacht en zei deze te zullen onderzoeken. Toen u enkele dagen later ging informeren naar de stand van het onderzoek, had u een gesprek met een bevriende agent. Hij zei dat u een fout had gemaakt door een officiële klacht in te dienen. Hij waarschuwde voor de wraak van de maffiosi en raadde u aan om onmiddellijk te vertrekken. Binnen de twee dagen verkocht u uw huis aan een kennis en vertrokken u en uw vrouw meteen uit de stad.

Van december 2010 tot oktober 2011 woonde u met uw vrouw in het dorp Kizil-Sharik. Aanvankelijk kenden jullie geen problemen. Op 22 oktober 2011 werd jullie huis echter in brand gestoken. De burens vertelden dat ze enkele personen hadden zien vluchten. U vermoedt dat de brand werd aangestoken door de maffiosi. Na de brand gingen jullie bij familieleden van uw vrouw wonen. U besloot te vluchten.

Op 18 januari 2012 vertrokken jullie met de auto van een smokkelaar uit Kazachstan. Via de stad Brest in Wit-Rusland reisden jullie naar Europa. Jullie hadden geen geldige reisdocumenten. U weet niet of de smokkelaar eventueel valse documenten had voorzien. Op 31 januari kwamen jullie aan in België, waar jullie dezelfde dag asiel vroegen.

B. Motivering

U vreest dat u in Kazachstan zult worden gevisieerd door de maffiosi die u afpersten en uw winkel op de markt afnamen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat uw vrouw onredelijk weinig bleek te weten over uw problemen. Zo wist uw vrouw niet door wie u precies werd afgeperst. Hoewel zij vertelde dat u sinds 2006 problemen had met 'afpersers', kon zij hier verder niets over vertellen. Zij wist niet hoe die mannen heten of wie zij waren (CGVS vrouw, p. 5). Uw vrouw wist ook niet of u in 2006 en 2010 met dezelfde personen problemen had gekend, of, dat er eventueel verschillende personen of groepen waren die hadden afperst en fysiek mishandeld (CGVS vrouw, p. 11). Uw vrouw bleek ook absoluut onwetend over hoe vaak u moest betalen aan de maffiosi. Zij wist zelfs niet of u dagelijks, wekelijks of maandelijks geld moest afstaan. Zij wist ook niet hoeveel u telkens moest betalen en kon zelfs niet situeren in welke grootteorde de bedragen lagen; bijvoorbeeld 1000, 10.000 of 50.000 tenge (CGVS vrouw, p. 6). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Indien u werkelijk ernstige problemen zou hebben gehad met de maffia; waardoor u maandelijks een groot deel van uw inkomen moest afstaan, waardoor u twee keer in het ziekenhuis zou zijn geslagen en waardoor jullie huis ook in brand zou zijn gestoken, dan mag worden verwacht dat uw vrouw toch enige notie heeft van deze problemen. Uw uitleg voor de onwetendheid van uw vrouw, als zouden moslims dergelijke zaken niet bespreken met hun vrouw, is niet acceptabel. Gezien jullie omwille van deze problemen beiden jullie familie, jullie huis en jullie herkomstland moesten verlaten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw toch een minimale kennis heeft van de redenen voor jullie vertrek. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat u nauwelijks iets kon vertellen over de problemen die uw collega-handelaars op de markt kenden. U vertelde dat quasi alle handelaars werden afgeperst door dezelfde twee maffiosi. Sinds 2006 zou u maandelijks 1000 dollar hebben betaald. In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk dat u niet scheen te weten welk bedragen de andere handelaars op de markt moesten betalen. U speculeerde dat het gevraagde bedrag misschien afhankelijk was van de grootte van elke zaak, maar u wist het eigenlijk niet zeker. Toen u werd gevraagd of u zich bij uw collega's had geïnformeerd over het bedrag dat zij moesten betalen, antwoordde u dat u dit niet had gedaan omdat de situatie van de andere handelaars u eigenlijk niet interesseerde (CGVS, p. 13-14). Vervolgens, wat betreft uw verklaring dat u er november 2010 plotseling een drievoud van het oorspronkelijke 'beschermingsgeld' werd gevraagd, bleek u niet op de hoogte of andere handelaars toen met een gelijkaardige verhoging van het bedrag werden geconfronteerd (CGVS, p. 20). Het is al even opmerkelijk dat u niets kon vertellen over de problemen die uw collega's zouden hebben gekend. Hoewel u vertelde dat sommige van de handelaars op de markt, net zoals uzelf, het slachtoffer waren geworden van gewelddaden omdat ze zich hadden verzet tegen de maffiosi, kon u zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel collega's vergelijkbare dingen hadden meegemaakt. Toen u werd gevraagd of u misschien enkele voorbeelden kon geven van collega's die dergelijke problemen hadden gekend, bleek u dit niet te kunnen. U bleek ook niet te weten of er collega's waren die eventueel bescherming hadden proberen zoeken bij de politie (CGVS, p. 14). U kon evenmin vertellen of er handelaars waren die, net zoals uzelf, uiteindelijk hun zaak waren kwijtgeraakt aan de maffia omdat ze het gevraagde bedrag niet langer konden betalen (CGVS, p. 20). Dit is helemaal niet geloofwaardig. Indien u werkelijk

jarenlang een groot deel van uw inkomen moest afstaan aan de maffia en indien u effectief meermaals het slachtoffer zou zijn geworden van ernstige gewelddaden, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u toch iets kunt vertellen over de problemen van uw collega's, die in een gelijkaardige situatie verkeerden. Uw uitleg voor deze onwetendheid, als zou de situatie van de andere handelaars u niet geïnteresseerd hebben, is, gelet op deze context, helemaal niet geloofwaardig. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Ten derde legden u en uw vrouw ongeloofwaardige verklaringen over de gebeurtenissen in november en december 2010, toen u een tweede keer zou zijn geslagen door de maffiosi, waarna jullie uit de stad Almaty zouden zijn gevlucht. Zo bleek uw vrouw niet te weten op welke plaats u de tweede keer werd mishandeld; in de buurt van jullie woning (zoals bij de eerste aanval), op uw werk, of eventueel op een andere plaats in de stad (CGVS vrouw, p. 6-7). Voorts bleken jullie verklaringen over uw opname in het ziekenhuis tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u na de aanval vanuit het ziekenhuis persoonlijk naar uw vrouw belde om haar te vertellen wat u was overkomen (CGVS, p. 16), terwijl uw vrouw beweerde dat zij telefoon had gekregen van een dokter die haar zou hebben gezegd dat u in het ziekenhuis was opgenomen. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, beweerde zij plots dat zij zich niet meer herinnerde wie er precies had gebeld met de boodschap dat u in het ziekenhuis lag (CGVS vrouw, p. 7). Deze uitleg is niet afdoende, gezien redelijkerwijs mag worden verwacht dat uw vrouw zich nog kan herinneren hoe zij had vernomen dat u met ernstige verwondingen in het ziekenhuis was opgenomen. Vervolgens bleken jullie inconsistente verklaringen af te leggen over jullie vlucht uit de stad. U beweerde dat u besloot te vertrekken nadat u door een politieagent werd gewaarschuwd dat het gevaarlijk was om te blijven. Binnen de twee dagen verkocht u uw huis en vertrokken jullie uit Almaty (CGVS, p. 18). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Volgens haar zouden jullie pas een vijftal dagen na uw gesprek met de politieagent zijn vertrokken uit jullie woning. Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde dat ze zich jullie vertrek niet goed meer kon herinneren. In dit verband is het overigens ook heel opmerkelijk dat uw vrouw niet bleek te weten aan welke kennis jullie huis precies werd verkocht (CGVS vrouw, p. 8-9). Deze vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas.

Ten vierde heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan het feit dat u eigenaar zou zijn geweest van een winkel op de markt van Almaty. Zo bleken de verklaringen van u en uw vrouw over uw winkel opvallend te verschillen. Toen u en uw vrouw gevraagd werden hoe groot uw winkel was, gebruikten jullie beiden de grootte van het gehoorlokaal als referentiepunt. Waar u vertelde dat uw zaak ongeveer dubbel zo groot zou geweest zijn als de oppervlakte van het gehoorlokaal, beweerde uw vrouw dat de winkel veel kleiner was; ongeveer de helft van de grootte van het gehoorlokaal. Volgens uw vrouw was uw winkel dus viermaal kleiner. Het is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat de schattingen van u en uw vrouw dermate uiteen zouden lopen. Verder vertelde u dat uw winkel twee verdiepingen had, terwijl uw vrouw beweerde dat de winkel slechts één verdieping zou hebben geteld. Toen uw vrouw met deze markante tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier geen aannemelijke uitleg voor bieden (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 11). Vervolgens legde uw vrouw ook inconsistente verklaringen af over het feit of u al dan niet eigenaar zou zijn geweest van de ruimte waarin de winkel gelegen was. Aanvankelijk vertelde uw vrouw dat ze eigenlijk niet wist of u het pand bezat of huurde, terwijl ze later beweerde dat u wel degelijk de eigenaar van die ruimte zou zijn geweest. Uw vrouw had ook absoluut geen idee hoeveel geld u met de winkel verdiende, terwijl deze zaak nochtans de bron van jullie gezinsinkomsten was (CGVS vrouw, p. 4, 11-12). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen over uw winkel, beweerde ze dat ze niet goed op de hoogte was van uw werk omdat u hier niets over vertelde en omdat zij uw winkel in al die jaren slechts één keer zou hebben bezocht. Het spreekt voor zich dat deze uitleg weinig geloofwaardig is. Aansluitend kan worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde waaruit effectief zou kunnen blijken dat u eigenaar was van een winkel op de markt van Almaty. In dit verband zou u bijvoorbeeld een (kopie van) de eigendomsakte, belastingsformulieren, verzekeringsbewijzen of andere stukken kunnen voorleggen.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte en uw rijbewijs attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het medisch attest uit 2006 vermeldt dat u in het ziekenhuis werd opgenomen nadat u op straat zou zijn gevallen. Het medisch attest uit 2010 vermeldt dat u in het ziekenhuis werd opgenomen met verwondingen die het gevolg zouden zijn van een val in uw badkuip (CGVS, p. 7-8). Uit deze documenten kan dus niet worden afgeleid dat u tweemaal zou zijn toegetakeld door maffiosi. Tenslotte legde u nog een attest neer dat vermeldt dat er op 22 oktober 2011 een brand zou zijn geweest op uw adres. Dit attest maakt geen melding van de oorzaak van deze brand (CGVS, p. 8). Uit dit document kan dus niet worden afgeleid dat u het slachtoffer zou geweest zijn van brandstichting, laat staan dat deze brandstichting het gevolg zou zijn van uw problemen met de maffia. In dit verband kan worden opgemerkt dat u enkele

belangrijke stukken die uw problemen met de maffia zouden kunnen attesteren, niet hebt voorgelegd bij het Commissariaat-generaal. Zo zou u (een kopie van) het proces-verbaal van de politie na de aanval in 2006 kunnen voorleggen, alsook (een kopie van) de klacht die u na de aanval in 2006 indiende of andere gerechtelijke stukken die naar aanleiding van deze klacht werden opgesteld. Dergelijk gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielaanvraag verder ernstig aan.

Tenslotte, in de hypothese dat uw problemen met de maffia in Almaty geloofwaardig zouden zijn, quod non, meent het Commissariaat-generaal dat u een intern vluchtalternatief hebt in Kazachstan. U vertelde immers zelf dat u geen vrees zou kennen voor de maffiosi die u afpersten indien u zich elders in Kazachstan zou vestigen, op geruime afstand van de stad Almaty. In het westen van Kazachstan of in het noordelijke Russischsprekende gedeelte van het land zou de maffia u niet kunnen vinden. U voegde hier aan toe dat u zich niet elders in Kazachstan wenste te vestigen omdat u en uw gezin daar een grotere kans zouden lopen om gediscrimineerd te worden. Toen u gevraagd werd op welke manier jullie in Kazachstan werden gediscrimineerd, verklaarde u dat u en uw gezinsleden soms werden uitgescholden door etnische Kazachen omwille van jullie Oeigoerse origine (CGVS, p. 21-22). Het Commissariaat-generaal meent dat, hoewel dergelijke vorm van racisme laakbaar is, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dus geen afdoende reden is om zich niet elders in uw land van herkomst te vestigen. Het Commissariaat-generaal besluit dus dat, indien uw verhaal waar zou zijn, quod non, uw asielaanvraag ongegrond is.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, E. B. (...) (O.V. 6.950.962), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partijen zijn ook van mening dat een beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen van mening zijn dat een beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen, wijst de Raad erop dat uit de *infra* gedane uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet door onjuiste en of juridisch onaanvaardbare motieven wordend gedragen. Van enige machtsoverschrijding is derhalve geen sprake.

2.2.4. Waar verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op onjuiste feiten en zij uitgebreid uitleggen waarom de bijgebrachte medische documenten wel degelijk een bewijs vormen voor hun beweringen dat eerste verzoekende partij twee keer door haar afpersers is afgeranseld, wijst de Raad erop dat een medisch attest echter geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij haar verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Eveneens dient erop gewezen te worden dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, mede gelet op de verschillende vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekende partijen. Derhalve dient te worden vastgesteld dat de neergelegde medische documenten niet als bewijs kunnen worden aanvaard voor de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend met de maffia. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partijen nalaten om enkele belangrijke stukken, die de problemen van eerste verzoekende partij met de maffia zouden kunnen attesteren, voor te leggen. Zo zouden zij het proces-verbaal van de politie na de aanval in 2006 kunnen voorleggen, alsook de klacht die eerste verzoekende partij na de aanval in 2006 indiende of andere gerechtelijke stukken die naar aanleiding van deze klacht werden opgesteld. Dergelijk gebrek aan bewijzen, zo oordeelt de commissaris-generaal, tast de aannemelijkheid van hun asielrelaas nog verder aan. De Raad stelt vast dat de uitleg die verzoekende partijen desbetreffend bijbrengen, met name dat eerste verzoekende partij twee dagen na haar ontslag een klacht indiende bij de politie maar dat de politie op haar beurt niet veel initiatief heeft ondernomen om gevolg te geven aan haar klacht, aangezien eerste verzoekende partij nooit door haar gecontacteerd is geweest, geen afbreuk vermag te doen aan deze vaststellingen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de politie twee keer naar het ziekenhuis is gekomen om vragen te stellen, dat zij telkens "*iets opgeschreven*" hebben en dat de klacht die eerste verzoekende partij indiende door de politie werd aanvaard. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partijen hier geen enkel bewijs van zouden kunnen bijbrengen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag 22/03/2012, p. 17).

2.2.5.1. Wat betreft de brand van hun huis, stellen verzoekende partijen dat zij een document hebben neergelegd waaruit effectief blijkt dat de brand zich effectief heeft voorgedaan. In het document wordt inderdaad niet vermeld of de brand werd aangestoken of niet. Eerste verzoekende partij verklaarde desbetreffend tijdens haar gehoor dat de brandweermannen pas na een half uur waren gekomen, dat tijdens het blussen het water op was en dat zij totaal geen onderzoek hebben gedaan naar de oorzaak van de brand.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst dat uit de inhoud van het bijgebrachte document niet blijkt dat de brand werd aangestoken. Hun uitleg dat de brandweermannen pas na een half uur waren gekomen, dat tijdens het blussen het water op was en dat zij totaal geen onderzoek hebben gedaan naar de oorzaak van de brand, verandert niets aan deze vaststelling. Nogmaals wijst de Raad erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, de verschillende vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekende partijen mede in acht genomen. Ook hier dient te worden vastgesteld dat het neergelegde attest niet als bewijs kan worden aanvaard voor de problemen die verzoekende partijen zouden hebben gekend met de maffia.

2.2.6. Met betrekking tot de vaststelling dat tweede verzoekende partij niet wist te zeggen op welke plaats eerste verzoekende partij voor de tweede keer werd mishandeld, verklaren verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij na het voorval niet veel vragen had gesteld aan haar echtgenoot omdat hij erg was toegetakeld. Hoewel deze onwetendheid op zich nog zou kunnen worden aanvaard, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo kon tweede verzoekende partij niet zeggen door wie haar echtgenoot precies werd afgeperst, wist zij niet hoe die mannen heetten of wie zij waren, kon zij niet zeggen of haar echtgenoot in 2006 en in 2010 met dezelfde personen problemen had gekend en bleek zij totaal onwetend over hoe vaak haar echtgenoot moest betalen aan de maffiosi en hoeveel hij telkens moest betalen. Verder stelt verwerende partij in haar beslissingen ook nog dat tweede verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met hetgeen eerste verzoekende partij heeft verklaard. Ook acht verwerende partij het zeer opmerkelijk dat tweede verzoekende partij niet schijnt te weten aan welke kennis haar man hun huis heeft verkocht, dat zij aanvankelijk niet kon vertellen of eerste verzoekende partij al dan niet eigenaar zou zijn geweest van de ruimte waarin de winkel gelegen was en dat zij er absoluut geen idee van had hoeveel geld haar man met de winkel verdiende. Gelet op de ernst van de problemen met de maffia – verzoekende partijen/eerste verzoekende partij verklaarden/verklaarde immers dat eerste verzoekende partij maandelijks een groot deel van haar inkomen moest afstaan, dat eerste verzoekende partij twee keer in het ziekenhuis werd geslagen door de maffiosi, dat zij haar winkel kwijtraakte aan deze personen en dat hun huis in brand werd gestoken – komt het totaal ongeloofwaardig over dat tweede verzoekende partij zo onredelijk weinig blijkt te weten over de werkzaamheden en de problemen van haar man. Ook de flagrant tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partijen onderling dragen bij tot de vaststelling dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Nopens de opmerking van verwerende partij dat tweede verzoekende partij niet eens bij benadering kon zeggen hoe vaak en hoeveel haar man diende te betalen aan de maffiosi, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niets over haar boekhouding meedeelde aan haar echtgenote, hetgeen geen uitzondering is in de zakenwereld. De Raad wijst er evenwel op dat het hier geen loutere inzage betreft in een zakelijke boekhouding, doch wel een inzage in de motieven die aanleiding geven tot de ingrijpende beslissing zijn land van herkomst te verlaten. Van personen die op grond van dezelfde asielmotieven hun land van herkomst ontvluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat zij over de meest elementaire gegevens van hun asielrelaas onderling communiceren en er derhalve van in kennis zijn. Onderhavige zaak betreft hoegenaamd geen zaak betreffende geheimhouding der boekhouding, maar wel een poging tot het redden van zijn eigen leven ingegeven door essentiële elementen die geacht worden bekend te zijn aan zij die op deze basis internationale bescherming verzoeken. Voor het overige beperkt de Raad zich te verwijzen naar de uiteenzetting gedaan onder punt 2.2.6.

2.2.8. Betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van de problemen van haar collega-handelaars, lichten verzoekende partijen toe dat de collega's van eerste verzoekende partij niet snel zouden toegeven dat ze ook moeten betalen, omdat dit zwak zou overkomen, hetgeen niet past binnen de machocultuur die er heerst. Daarom deelde eerste verzoekende partij tijdens het gehoor mee dat zij (slechts) een vermoeden had dat de meeste collega's eveneens dienden te betalen, maar dat zij niet exact wist hoeveel zij moesten betalen. Eerste verzoekende partij had ook een vermoeden dat zij als Oeigoer meer moest betalen dan de andere collega's. Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor meedeelde dat er af en toe collega's in elkaar werden geslagen, maar dat die vaak niet vertelden waarom ze werden geslagen. De Raad wijst er echter op dat dit een overtuigend motief betreft

zodat het eventueel gegrond bevinden van de kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.9.1. Aangaande de tegenstrijdigheid over de grootte van de winkel, verduidelijken verzoekende partijen dat de eerste verdieping van de winkel als magazijn werd gebruikt en dat een gedeelte van de gelijkvloers als opslagplaats werd gebruikt. Tweede verzoekende partij, die er slechts één keer was geweest, heeft enkel de grootte medegedeeld van de ruimte waarin de goederen werden verkocht, zonder rekening te houden met het magazijn of de opslagplaats.

2.2.9.2. Om aan te tonen dat bovenstaand argument kant noch wal raakt, verwijst de Raad desbetreffend naar hetgeen verzoekende partijen tijdens hun gehoor hebben verklaard. Zo leest men in het gehoorverslag van tweede verzoekende partij het volgende:

“Kunt u iets concreter zijn?

Ergens helft van deze kamer.

Redelijk klein dan?

Ja. Minder dan deze kamer. Ik ben daar maar één keer geweest.

En winkel met één verdiep of meerdere?

Nee. Op één verdiep. Enkel op de gelijkvloers.

Dat is vreemd. Uw man gebruikte net hetzelfde vergelijkingspunt. Hij zei echter dat zijn winkel het dubbel zo groot was als deze kamer was. U zegt de helft?

Ik ben daar maar één keer geweest. Het leek zo klein te zijn.

Bestond die winkel uit één of meerdere ruimtes?

Ik weet het niet. Van hem mocht ik mijn neus niet in zijn zaken doen. Ik weet het niet.” (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 22/03/2012, p. 11).

Eerste verzoekende partij antwoordt echter als volgt: *“Ik had een kleine verkoopruimte. Ongeveer twee keer zo groot als deze kamer. Met twee verdiepingen.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 22/03/2012, p. 5). Nu eerste verzoekende partij uitdrukkelijk stelt dat de *“verkoopruimte”* – dus de ruimte waarin de goederen werden verkocht – twee maal zo groot was als het gehoorlokaal, en tweede verzoekende partij daarentegen verklaarde dat de oppervlakte van de verkoopruimte slechts de helft bedroeg van het lokaal, is het duidelijk dat de uitleg van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij bij het beantwoorden van deze vraag geen rekening heeft gehouden met het magazijn of de opslagplaats, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Dat tweede verzoekende partij er maar één keer zou zijn geweest, betreft een uitleg waarvan verwerende partij reeds in haar beslissingen stelde dat die weinig geloofwaardig is. Het nogmaals naar voren brengen van deze opmerking verandert derhalve niets aan de gedane vaststellingen.

De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat tweede verzoekende partij aanvankelijk niet eens wist te zeggen of eerste verzoekende partij al dan niet eigenaar zou zijn geweest van de ruimte, terwijl zij later beweerde dat eerste verzoekende partij wel degelijk eigenaar was van de winkel en dat zij totaal geen idee had hoeveel geld haar echtgenoot met deze winkel verdiende, terwijl deze zaak nochtans de bron van hun gezinsinkomsten was. Verzoekende partijen halen desbetreffend in hun verzoekschrift aan dat tweede verzoekende partij er maar één keer was geweest. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, werd deze uitleg door de commissaris-generaal reeds als weinig geloofwaardig beschouwd. Tot slot merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verzoekende partijen geen enkel document hebben kunnen voorleggen waaruit effectief blijkt dat eerste verzoekende partij eigenaar was van een winkel op de markt van Almaty, eveneens heeft bijgedragen tot de in de bestreden beslissingen vermelde vaststelling dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan het feit dat eerste verzoekende partij eigenaar zou zijn geweest van deze winkel.

2.2.10. De Raad vestigt nog de aandacht op de passage in de bestreden beslissingen waarin verwerende partij motiveert dat, zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de maffia in Almaty, *quod non*, verzoekende partijen een intern vluchtalternatief hebben in Kazachstan. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift enkel dat Oeigoeren een minderheid vormen in Kazachstan en dat zij er vaak het slachtoffer worden van beledigingen en scheldpartijen op straat. De Raad is echter van oordeel dat verwerende partij met recht stelt dat, hoewel een dergelijke vorm van racisme laakbaar is, de door verzoekende partijen beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dat er dus geen afdoende reden is om zich niet elders in hun land van herkomst te vestigen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het als overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT